

รูปแปรทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ”

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนา และการศึกษาคชณีปริงเฉท “นะ” ตามวิธีการวิจัยที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 พบว่า มีรูปแปรทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ” ที่พบในข้อมูลการสนทนาทั้ง 8 บทสนทนา เป็นจำนวน 27 รูป ซึ่งแต่ละรูปก็จะมีลักษณะทางเสียง (prosodies) ทั้งที่คล้ายคลึง และแตกต่างกันไป สำหรับบทที่ 5 นี้จะกล่าวถึง การศึกษารูปแปรทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ” โดยจะกล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้คือ

- ลักษณะทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ”
- ความหมายที่ได้จากลักษณะทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ”
- ความหมายของรูปแปรที่ได้จากลักษณะทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ”
- ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียงของรูปแปรกับการแสดงหน้าที่ในปริงเฉทของคชณีปริงเฉท “นะ”

ลักษณะทางเสียงของคชณีปริงเฉท “นะ”

สำหรับลักษณะทางเสียงนี้ เทอด ชวนคงชู (Chuenkongchoo, 1956) ได้วิเคราะห์เสียงของคำลงท้าย¹ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ และได้กล่าวถึงลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาไทยกรุงเทพฯ ว่า คำลงท้ายจะมีลักษณะทางเสียงที่แตกต่างไปจากคำปรกติอื่น ๆ ในภาษาไทยโดยเฉพาะในด้านทำนองสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ กล่าวคือ คำในภาษาไทยจะมีทำนองเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่แน่นอนทุกคำ ถ้าทำนองเสียงวรรณยุกต์ต่างหรือแปรไป ก็จะกลายเป็นคนละคำกัน เนื่องจากความหมายประจำคำของแต่ละคำที่ต่างกันนั่นเอง แต่สำหรับลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายนั้นจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะคำลงท้ายคำหนึ่ง ๆ สามารถมีหลายรูปเสียงได้โดยยังคงความหมายเดิม แม้ว่าทำนองเสียงจะต่างกันก็ตาม แต่จะแสดง

---

¹ คำลงท้าย (final particles) เป็นชื่อเรียกที่ อมรา ภมรบุตร (Bhamoraput, 1972) และ พัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Peyasantiwong, 1987) ใช้เรียกภาษาที่ปรากฏในตำแหน่งหลังในระดับประโยค ซึ่งก็คือรูปภาษาที่ Schiffrin (1987) เรียกว่า คชณีปริงเฉท (ดูหน้า 7)

ความต่างของความรู้สึกนึกคิด หรือเจตนาของผู้พูดเช่น /kha/ ซึ่งเป็นคำลงท้ายแสดงความสุภาพของผู้หญิงนั้น สามารถมีหลายรูปเสียงได้ โดยต่างกันทางด้านความสั้นยาวของพยางค์ และระดับเสียง และจะปรากฏในรูปประโยคที่ต่างกัน เช่น

/kha[˩]/ คะ ประกอบด้วยสระเสียงสั้น ทำนองเสียงตก เส้นเสียงเปิด และจะปรากฏในรูปประโยคบอกเล่า

/kha^{˨˩}/ คะ: ประกอบด้วยสระเสียงสั้น ทำนองเสียงสูง เส้นเสียงเปิด และจะปรากฏในรูปประโยคคำถาม

ดังนั้น เพื่อให้เห็นระบบของลักษณะทางเสียงของคำลงท้าย ที่แตกต่างจากคำหมวดอื่น ๆ เทอด ชวนคงชู (Chuenkongchoo, 1956) จึงเสนอระบบ 3 ระบบ ในการวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของคำลงท้ายในภาษาไทยกรุงเทพฯ ดังนี้คือ

1. ระบบที่เกี่ยวกับทำนองสูงต่ำของเสียง (The intonation system) แบ่งเป็น 5 ลักษณะ คือ

1.1 เสียงตก	ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์	f	เป็น	CV ^f
1.2 เสียงขึ้น	ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์	r	เป็น	CV ^r
1.3 เสียงสูง	ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์	h	เป็น	CV ^h
1.4 เสียงกลาง	ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์	m	เป็น	CV ^m
1.5 เสียงต่ำ	ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์	l	เป็น	CV ^l

2. ระบบความสั้นยาวของพยางค์ (The quantity system) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

2.1 พยางค์ที่มีเสียงยาว ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ : เป็น CV[:]

2.1 พยางค์ที่มีเสียงสั้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ~ เป็น CV[~]

3. ระบบการลงท้ายพยางค์ (The terminal system) แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง (glottalized) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ' เป็น CV[']

3.2 การลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง (non - glottalized) ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ° เป็น CV°

ตัวอย่างเช่น

ja: thām¹ pen len pai na^{mo} ... man ruəŋ khɔ:

อย่า ทำ เป็น เล่น ไป นาน มัน เรื่อง คอ

khat: bat læi thi: diəu

ขาด บาด ตาย ที่ เดียว

/ na^{mo} / เป็นคำลงท้ายที่มีลักษณะทางเสียง คือ เป็นพยางค์ที่มีเสียงยาว ทำนองเสียง เป็นเสียงกลาง และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเสียง

สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยจะนำลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ระบบดังกล่าวมาใช้ในการวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของ คัชฌ์นิปริงเฉท “นะ” แต่จะใช้สัญลักษณ์ และสัญลักษณ์ตามธีระพันธ์ เหลืองทองคำ² (2526)

ในการวิเคราะห์ลักษณะทางเสียงของคัชฌ์นิปริงเฉท “นะ” ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนานั้น ผู้วิจัยได้ใช้ระบบทั้ง 3 ระบบ ของ เทอด ชวนคงชู (Chuenkongchoo, 1956) มาใช้ในการวิเคราะห์ และพบว่ามีลักษณะทางเสียงใน 3 ระบบ ดังนี้ คือ

1. ระบบที่เกี่ยวข้องกับทำนองสูงต่ำของเสียง แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ
  - 1.1 เสียงกลางระดับ ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์³³ เป็น N³A³³
  - 1.2 เสียงสูงขึ้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์⁴⁵ เป็น NA⁴⁵
  - 1.3 เสียงสูงตก ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์⁴¹ เป็น NA⁴¹
  - 1.4 เสียงต่ำตก ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์²¹ เป็น NA²¹

¹ การใช้สัญลักษณ์ และเครื่องหมายต่าง ๆ ในตัวอย่างนี้ ถัดออกจาก เทอด ชวนคงชู (Chuenkongchoo, 1956)

² คุรยละเอียด หน้า 5

³ NA เป็นสัญลักษณ์แสดงโครงสร้างของหน่วยเสียงพยัญชนะและสระ (phonematic units) ของคัชฌ์นิปริงเฉท “นะ” โดย N ใช้แทนเสียงพยัญชนะต้น และ A ใช้แทนเสียงสระของคัชฌ์นิปริงเฉท “นะ” ตามเกณฑ์ทางเสียงที่กำหนดไว้ (ดูหน้า 40)

2. ระบบที่เกี่ยวกับความสั้นยาวของพยางค์ แบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- 2.1 พยางค์ที่มีเสียงสั้น ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ เป็น NA
- 2.2 พยางค์ที่มีเสียงยาว ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ : เป็น NA:
- 2.3 พยางค์ที่มีเสียงยาวพิเศษ ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ :: เป็น NA::

3. ระบบที่เกี่ยวกับลักษณะการเปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

- 3.1 การลงท้ายพยางค์ด้วยการปิดเส้นเสียง ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ ? เป็น NA?
- 3.2 การลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง ใช้แทนด้วยสัญลักษณ์ เป็น NA

เมื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการปรากฏร่วมกันของลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ระบบ พบว่า จะสามารถปรากฏร่วมกัน และทำให้เกิดลักษณะร่วมทางเสียง¹ (prosody complexes) ได้ทั้งสิ้น 24 แบบ แต่จากการศึกษาคัทรณีปริงเฉท “นะ” ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนาตามเกณฑ์ทางเสียง พบว่า มีลักษณะร่วมทางเสียงที่ปรากฏได้จริงเพียง 12 แบบ เท่านั้น ดังแสดงในกรอบในตารางที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ลักษณะร่วมทางเสียง (prosody complexes) ใช้เรียกตาม สมจิตต์ รัตนิลักษณ์ (2532)

ตารางที่ 2 แสดงลักษณะร่วมทางเสียงของรูปแปรของดัชนีปริงเฉท “นะ”

ลักษณะ สั้นเสียง	การปิดสั้นเสียง			การเปิดสั้นเสียง		
	สั้น	ยาว	ยาวมาก	สั้น	ยาว	ยาวมาก
ความยาวพยางค์ ทำนองเสียง :						
เสียงสูงขึ้น	NA? ⁴⁵	NA: ? ⁴⁵	NA:: ? ⁴⁵	NA ⁴⁵	NA: ⁴⁵	NA:: ⁴⁵
เสียงสูงตก	NA? ⁴¹	NA: ? ⁴¹	NA:: ? ⁴¹	NA ⁴¹	NA: ⁴¹	NA:: ⁴¹
เสียงต่ำตก	NA? ²¹	NA: ? ²¹	NA:: ? ²¹	NA ²¹	NA: ²¹	NA:: ²¹
เสียงกลางระดับ	NA? ³³	NA: ? ³³	NA:: ? ³³	NA ³³	NA: ³³	NA:: ³³

ลักษณะร่วมทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนาทั้ง 12 แบบนี้ สามารถจัดได้เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทำนองเสียงระดับ กลุ่มที่มีทำนองเสียงขึ้น และกลุ่มที่มีทำนองเสียงตก โดยพิจารณาทำนองเสียงเป็นเกณฑ์ ดังนี้

1. ลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มที่มีทำนองเสียงระดับ คือลักษณะทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่มีทำนองเสียงระดับ ได้แก่ เสียงกลางระดับ พบลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มนี้ 2 แบบ ได้แก่

1.1 NA³³ เป็นลักษณะเสียงกลางระดับ พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดสั้นเสียง ดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 1 รูป คือ รูป na³³

1.2 NA:³³ เป็นลักษณะเสียงกลางระดับ พยางค์เสียงยาว และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดสั้นเสียง ดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 1 รูป คือ na:³³

2. ลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มที่มีทำนองเสียงขึ้น คือลักษณะร่วมทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่มีทำนองเสียงขึ้น ได้แก่ เสียงสูงขึ้น พบลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มนี้ 4 แบบ ได้แก่

2.1 NA?⁴⁵ เป็นลักษณะเสียงสูงขึ้น พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 4 รูป คือ รูป na?⁴⁵ na?⁴⁵ na?⁴⁵ และ no?⁴⁵

2.2 NA⁴⁵ เป็นลักษณะเสียงสูงขึ้น พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 4 รูป คือ รูป na⁴⁵ na⁴⁵ na⁴⁵ และ no⁴⁵

2.3 NA:⁴⁵ เป็นลักษณะเสียงสูงขึ้น พยางค์เสียงยาว และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 3 รูป คือ รูป na:⁴⁵ na:⁴⁵ และ no:⁴⁵

2.4 NA::⁴⁵ เป็นลักษณะเสียงสูงขึ้น พยางค์เสียงยาวพิเศษ และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 1 รูป คือ รูป na::⁴⁵

3. ลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มที่มีทำนองเสียงตก คือลักษณะร่วมทางเสียงของคำนีปริงเจต “นะ” ที่มีทำนองเสียงตก ได้แก่ เสียงสูงตก และเสียงต่ำตก พบลักษณะร่วมทางเสียงในกลุ่มนี้ 6 แบบ ได้แก่

3.1 NA?⁴¹ เป็นลักษณะเสียงสูงตก พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 2 รูป คือ รูป na?⁴¹ และ a?⁴¹

3.2 NA⁴¹ เป็นลักษณะเสียงสูงตก พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 2 รูป คือ รูป na⁴¹ และ a⁴¹

3.3 NA:⁴¹ เป็นลักษณะเสียงสูงตก พยางค์เสียงยาว และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 2 รูป คือ รูป na:⁴¹ และ a:⁴¹

3.4 NA::⁴¹ เป็นลักษณะเสียงสูงตก พยางค์เสียงยาวพิเศษ และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 2 รูป คือ รูป na::⁴¹ และ ?a::⁴¹

3.5 NA?²¹ เป็นลักษณะเสียงต่ำตก พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 2 รูป คือ รูป na?²¹ และ a?²¹

3.6 NA²¹ เป็นลักษณะเสียงต่ำตก พยางค์เสียงสั้น และมีการลงท้ายพยางค์ด้วยการเปิดเส้นเสียง คำนีปริงเจต “นะ” ที่มีลักษณะนี้มี 3 รูป คือ รูป na²¹ ?a²¹ และ a²¹

ลักษณะร่วมทางเสียงของคำนีปริงเจต “นะ” ทั้ง 12 แบบนี้ สามารถแสดงได้ด้วยรูปทางเสียงรวมทั้งสิ้น 27 รูป ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเรียกรูปทางเสียงทั้ง 27 รูป นี้ว่า *รูปแปรทางเสียงของคำนีปริงเจต “นะ”* โดยแต่ละรูปก็จะแสดงความหมายเชิงเจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดแตกต่างกันไป

ความหมายที่ได้จากลักษณะทางเสียงของดัชนีปริงเจต “นะ”

จากลักษณะร่วมทางเสียงของดัชนีปริงเจต “นะ” ทั้ง 12 แบบ ซึ่งสามารถแสดงได้ด้วยรูปแปรทางเสียงถึง 27 รูปนั้น เมื่อนำมาศึกษาการแสดงความหมายของรูปแปรเหล่านี้ พบว่า ลักษณะร่วมทางเสียงทั้ง 3 ระบบ ได้แก่ ทำนองสูงต่ำของเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น ล้วนแสดงให้เห็นถึงความหมายเชิงเจตคติ อารมณ์ รวมทั้งความรู้ตีถกตีคของผู้พูดทั้งสิ้น โดยแต่ละลักษณะร่วมทางเสียงจะมีความสัมพันธ์กับการแสดงความหมายต่าง ๆ กัน ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับทำนองสูงต่ำของเสียง

จากการศึกษาทำนองสูงต่ำของเสียงของดัชนีปริงเจต “นะ” จะเห็นได้ว่ามี 4 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่ เสียงกลางระดับ เสียงสูงขึ้น เสียงสูงตก เสียงต่ำตก โดยแต่ละลักษณะก็จะแสดงความหมายต่าง ๆ กัน ดังนี้

1.1 รูปแปรประเภทที่มีเสียงกลางระดับ

รูปแปรประเภทที่มีทำนองเสียงเป็นเสียงกลางระดับ เป็นรูปแปรของดัชนีปริงเจตนะ ซึ่งจะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ na^{33} และ $na:^{33}$ จากข้อมูลการสนทนาพบว่ามีรูปแปรประเภทนี้ 2 รูป ได้แก่ na^{33} และ $na:^{33}$ โดยจะแสดงความหมายใน 2 ลักษณะ คือ

1.1.1 แสดงให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดมิได้ใส่ใจกับการกล่าวด้วย หรือผู้พูดมิได้มีเจตนาแฝงอื่นใดเป็นพิเศษในการกล่าวด้วยนี้ ดังเช่น การใช้ na^{33} ของการบูรในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าผู้ฟังยังไม่รู้มาก่อน ในตัวอย่างต่อไปนี้

558 สดศรี : เพราะถ้าปิดสนิทน้ำมันจะไฟ:ขึ้นเลย.

559 การบูร : } ในใจคิดว่าเขายังงี้เข้าข้างมันเถอะวะ,

560 ดึก-มืดแล้วด้วยคงไม่มีใครหรอก na^{45} . ((ทุกคนหัวเราะ)) ก็นั่งไป na^{33} อะ .

561 ((ทำเสียงอุจจาระ)) ชักพักนั่งฝรั่งนั่ง-ฝรั่งแบบ, อาชุกกลางคนแล้วพลักไปฟืม.

(1. คาราจอมเป็น : 560)

1.1.2 แสดงการเตือน หรือดึง ผู้ฟัง ในเรื่องที่คุณคาดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และอาจมีประโยชน์แก่ผู้ฟัง โดยผู้ฟังอาจจะยังไม่รู้เรื่องนี้ หรือคิดไปไม่ถึงก็ได้ ทั้งนี้ผู้พูดมิได้บังคับให้ผู้ฟังเชื่อตาม หากแต่ให้ผู้ฟังพิจารณาเองว่าจะรับหรือเชื่อตามที่ผู้พูดกล่าวหรือไม่ ดังเช่น การใช้ $na:^{33}$ ของการบูร ในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าผู้ฟังยังไม่รู้ ในลักษณะของการดึงผู้ฟัง ในตัวอย่างต่อไปนี้

323 สมยศ : ก็ไปลงทะเลซิแล้วนั่งเรือข้ามไป.

324 การบูร : โธ่พี่, แล้ว, เราคิดว่าเรามาผิดทางแล้ว *na:³³*, ก็พอก็คือ! ยังไงก็ต้องเจอ =

325 ศคศรี : อ้า.

(1. คารากอมเป็น : 324)

สำหรับการแสดงความหมายเชิงเจตคติด้วยลักษณะทำนองเสียงกลางระดับนี้ ศุคาพร ลักษณะนิยามวิน (Luksaneeyanawin, 1983 : 353) ได้ศึกษาทำนองเสียงในภาษาไทย พบว่า ลักษณะทำนองเสียง (stylized intonation) กลางระดับจะแสดงความหมายเชิงเจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกของผู้พูด โดยอาจจะเป็นการแสดงการเตือน หรือตึงผู้ฟังว่า ข้อมูลหรือเรื่องที่กำลังนี้เป็นเรื่องปกติ รู้อยู่แล้ว หรือเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ น่ารำคาญ

จากการแสดงความหมายเชิงเจตคติด้วยลักษณะทำนองเสียงกลางระดับดังกล่าวข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า โดยสรุปรูปแบบที่มีทำนองเสียงกลางระดับจะแสดงถึงความเป็นกลางของผู้พูด คือ ความไม่ใส่ใจกับการกล่าวด้วยท่าใดนัก หรือแสดงให้เห็นว่าด้วยคำของตนเป็นเพียงการเตือนหรือตึงผู้ฟังโดยมิได้แฝงอารมณ์ที่รุนแรงแต่อย่างใด

1.2 รูปแบบประเภทที่มีเสียงสูงขึ้น

รูปแบบประเภทที่มีทำนองเสียงเป็นเสียงสูงขึ้น เป็นรูปแบบของดัชนีปริงเฉท นะ ซึ่งจะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ $NA?^{45}$ NA^{45} $NA:^{45}$ และ $NA::^{45}$ นั้น จากข้อมูลการสนทนาพบว่า มีรูปแบบประเภทนี้ 12 รูป ได้แก่ $na?^{45}$ $no?^{45}$ no^{45} $no:^{45}$ na^{45} no^{45} no^{45} $na:^{45}$ $no:^{45}$ และ $na::^{45}$ โดยจะแสดงความหมายใน 2 ลักษณะ คือ

1.2.1 แสดงความปรารถนา หรือความต้องการที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง โดยอาจจะเป็นการให้ผู้ฟังรับรู้เรื่องที่ผู้พูดได้กล่าวไป หรือให้ผู้ฟังแสดงการยืนยัน หรือให้ผู้ฟังแสดงความคิดเห็น ซึ่งทั้งหมดนี้ เป็นผลมาจากการแสดงหน้าที่รองของ ดัชนีปริงเฉท นะ (ดูรายละเอียดในบทที่ 7) ดังเช่นการใช้ na^{45} และ $na:^{45}$ ของหมอบีติ ในการแสดงเนื้อหาซึ่งเป็นคำแนะนำที่ผู้พูดมีความปรารถนาให้ผู้ฟังรับรู้และปฏิบัติตามคำแนะนำนี้ ในตัวอย่างต่อไปนี้

102 วรดา : ให้ไปอีกหน่อยไม่เป็นไรหรอกฮะ.

103 หมอบีติ :

104 วรดา :

[เออ, เขาไปรวมกัน *na⁴⁵*.
ฮะๆ.]

105 หมอปิดิ : แล้วก็, คูให้ตี na:⁴⁵, แล้วกินวันละเม็ด na:⁴⁵.

106 วรคา : ฮะ.

ฮะ. ตายแล้วต้องไปดู

(6. เวียนศีรษะ : 103, 105)

1.2.2 แสดงความแปลกประหลาดใจ หรือ ไม่คาดคิดของผู้พูด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเป็นข้อมูลที่ขัดแย้งกับข้อมูลที่ผู้พูดมีอยู่เดิม ซึ่งส่งผลให้ถ้อยคำที่กล่าวมีลักษณะของการถามแฝงอยู่ด้วย ดังเช่น การใช้ na:⁴⁵ ของการบูร ในการแสดงเนื้อหาที่แสดงถึงความประหลาดใจของผู้พูดที่มีต่อเรื่องที่ได้ฟังได้กล่าวมา ในตัวอย่างต่อไปนี้

428 การบูร : กลัวฝรั่ง. ((ทุกคนหัวเราะ))

429 สมยศ : ฮ้าว!

430 สมชาย : ทำไม. ((หัวเราะ))

431 ศคศรี : ทุ้งๆที่ตัวเองก็ครั้ง! เนี่ย na:⁴⁵.

432 การบูร : ก็อหยังจี้ na³³ ฮะคือแบบ, เวลาเนี้, เดินทาง na³³ คะ, ส่วนมากจะไม่ค่อยมีคน =

433 ศคศรี : ฮะ..

(1. คารางอมเป็น : 431)

1.3 รูปแปรประเภทที่มีเสียงสูงตก

รูปแปรประเภทที่มีทำนองเสียงเป็นเสียงสูงตก เป็นรูปแปรของคัชนีปริงเฉท นะ⁽¹⁾ และ นะ⁽²⁾ ซึ่งจะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA?⁴¹ NA⁴¹ NA:⁴¹ และ NA:⁴¹ นั้น จากข้อมูลการสนทนาพบว่ามีรูปแปรประเภทนี้ 8 รูป ได้แก่ na?⁴¹ a?⁴¹ na⁴¹ a⁴¹ na:⁴¹ a:⁴¹ na:⁴¹ และ ?a:⁴¹ โดยจะแสดงความหมายใน 3 ลักษณะ คือ

1.3.1 แสดงความจริงจ้งในการกล่าวถ้อย ซึ่งอาจเนื่องมาจากผู้พูดมีเจตนาแฝงอื่นในการกล่าวถ้อยที่แสดงถึงความจริงจ้ง หรือถ้อยคำที่กล่าวนี้ เป็นถ้อยคำที่มีความสำคัญ ดังเช่น การใช้ na?⁴¹ ของปูก เพื่อแสดงความจริงจ้งในการเน้นย้ำแก่นความ “ไอ้กอล์ฟ” โดยมีเจตนาประชดแฝงอยู่ด้วย ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 526 หนึ่ง : = ดิค [ต่ออีกเลข.]
 527 ฎีก : [ไอ้ไอ้, ไอ้] เราไม่, ไม่รู้เรื่อง ma^{45} , ไม่น่าเกลียด, ไอ้กอล์ฟ ma^{41} , สนทนากับ
 528   เจ้าแทบ [ตาย,] ไปกินข้าวกะเจ้าบ่อยๆ, [แล้วเจ็ด] เดือนไม่เคยโทรหาเจ้าเลย =
 529 หนึ่ง :   [เออ.]   [เออ.]

(8. ตามคนออกเวง : 527)

1.3.2 แสดงการอธิบายความ หรือ การชี้แจงเหตุผล ดังเช่น การใช้ ma^{41} ของ การบูร เพื่อชี้แจงเหตุผล โดยผู้พูดคาดว่าข้อมูลนี้ เป็นข้อมูลที่ผู้ฟังทงจะมีความรู้ยู่บ้างแล้ว และ ผู้ฟังจะสามารถเข้าใจได้ ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 187 สมยศ : หอมทั้ง [บ้าน.]
 188 การบูร :   [เพราะว่า,] มันหอม: แล้วครีม [มันหวาน, ออก,] ออกหวานๆ =
 189 ศคศรี :   [มัน, เออ, สงสัย.]
 190 การบูร : [= ma^{41} ฮ่ะ:..]
 191 สมยศ : [หอม::] ทั้งบ้าน.

(1. คารางอมเป็น : 190)

1.3.3 แสดงการแย้งความ โดยผู้พูดคาดว่าผู้ฟังมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับความ คิดเห็นของผู้พูด และผู้ฟังมีแนวโน้มที่จะแสดงการคัดค้าน ได้แย้ง หรือไม่ปฏิบัติตามที่ผู้พูด ต้องการ ทั้งนี้อาจมีความรู้ที่กรำกาญแจ่งอยู่ด้วย ดังเช่น การใช้ ma^{41} ของการบูร เพื่อแสดงการ ความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นของผู้ฟัง โดยผู้พูดคาดว่าข้อมูลนี้เป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้แล้ว เพียง แต่ไม่ได้ยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่สนทนากัน ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 337 ศคศรี :   นี่กว่า, ฮ้า, หัวหินยู่ตรงนี่,
 338   ตัดหีบยู่ [ตรงนี่] ต่อไปก็น่าจะเป็น [หัวหิน.]
 339 การบูร :   [ฮ้า:..]   [กะ:..] ยังไงก็เจอ ma^{41} , ถึงจะไกลหนอยถึง
 340   จะมาหลงทาง, แบบ, อาจเจอเจอ ma^{41} , _ อื้อ! จะไปออก, ปาดังเบซาร์ไง.

(1. คารางอมเป็น : 339, 340)

1.4 รูปแปรประเภทที่มีเสียงต่ำตก

รูปแปรประเภทที่มีทำนองเสียงเป็นเสียงต่ำตก เป็นรูปแปรของคັชนิปริงเฉท นะ⁽¹⁾ และ นะ⁽²⁾ ซึ่งจะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA? ²¹ และ NA ²¹ นั้น จากข้อมูลการสนทนา พบว่ามีรูปแปรประเภทนี้ 5 รูป ได้แก่ na? ²¹ a? ²¹ na ²¹ ?a ²¹ และ a ²¹ โดยจะแสดงความหมายในลักษณะของความไม่จริงจึงในการกล่าวด้วย หรือในการกระตุ้นความรู้ที่มีอยู่ของผู้ฟัง เนื่องจาก ผู้พูดคาดว่าความรู้นี้เป็นความรู้ที่ผู้ฟังรู้แล้วอย่างแน่นอน และผู้ฟังจะสามารถนึกออกหรือเข้าใจได้ทันทีที่ผู้พูดกล่าวขึ้นมา โดยความรู้นี้อาจจะอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่สนทนากันหรือไม่ก็ตาม ดังเช่น การใช้ na ²¹ ของพลอย เพื่อแสดงความไม่จริงจึงในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟังที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังรู้แล้วอย่างแน่นอน และจะนึกออกได้ทันทีที่ผู้พูดกล่าวขึ้นมา ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 352 สมชาย : เลี้ยวกลับมาได้ถูก [ทาง((หัวเราะ))]
 353 ศศศรี : [แล้วทำไมถึง] เลี้ยวตัดสินใจเลี้ยวกลับมา.
 354 การบูร : Z หากี่, __ถาม
 355 ตำรวจ, ตำรวจอ้อเธออะ, นี na ⁴⁵ อะ, ฤณเริ่มต้นใหม่ na ⁴⁵ อะเริ่มจากกรุงเทพอะ
 356 ((ทุกคนหัวเราะ)) กลับไป na ⁴⁵ อะ, ที่กรุงเทพใหม่ na ⁴⁵ อะ, แล้วขึ้นทางด่วนไป
 357 ลง, เอ้อ, ธนบุรีปากท่อ:อาไร na ²¹ อะ. [แล้วก็,
 358 สมยศ : อ้อ [นั่น]แหละ.

(1. คารางอมเป็น : 357)

2. ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับความสั้นยาวของพยางค์

จากการศึกษาความสั้นยาวของพยางค์ของคັชนิปริงเฉท “นะ” จะเห็นได้ว่า มี 3 ลักษณะ ได้แก่ พยางค์ที่มีเสียงสั้น พยางค์ที่มีเสียงยาว และพยางค์ที่มีเสียงยาวพิเศษ โดยแต่ละลักษณะก็จะแสดงความหมายต่าง ๆ กัน ดังนี้

2.1 รูปแปรประเภทที่พยางค์มีเสียงสั้น

รูปแปรประเภทนี้ จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA ³³ NA? ⁴⁵ NA ⁴⁵ NA? ⁴¹ NA ⁴¹ NA? ⁴¹ และ NA ²¹ จากข้อมูลการสนทนาพบว่ามีรูปแปรประเภทนี้ 18 รูป ได้แก่ na ³³ na? ⁴⁵ na? ⁴⁵ na? ⁴⁵ na ⁴⁵ na ⁴⁵ na ⁴⁵ na? ⁴¹ a? ⁴¹ na ⁴¹ a ⁴¹ na? ²¹ a? ²¹ na ²¹ ?a ²¹ และ a ²¹ โดยความสั้นของพยางค์เหล่านี้ ไม่ได้แสดงความหมายเชิงเจตคติใด ๆ แต่การแสดงความหมายของรูปแปรประเภทนี้ จะขึ้นอยู่กับลักษณะทำนองสูงต่ำของเสียงดังกล่าวข้างต้น

2.2 รูปแปรประเภทที่พยางค์มีเสียงยาว

รูปแปรประเภทนี้ จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA:³⁸ NA:⁴⁵ และ NA:⁴¹ จากข้อมูลการสนทนาพบว่ามีรูปแปรประเภทนี้ 6 รูป ได้แก่ na:³³ na:⁴⁵ no:⁴⁵ no:⁴⁵ na:⁴¹ และ a:⁴¹ โดยจะแสดงความหมายใน 2 ลักษณะ คือ

2.2.1 แสดงความตั้งใจจริงของผู้พูดในการกล่าวด้วยคำของคนที่มีอย่างมาก ซึ่งเป็นการแสดงความหมายในเชิงของการโน้มน้าว ชักชวน กระชั้นกระขอ อ้อนวอน หรือเกลี้ยกล่อมให้ผู้ฟังยอมเข้าใจ เชื่อ และ/หรือ ปฏิบัติตามที่ผู้พูดกล่าว ดังเช่นการใช้ na:⁴⁵ ของหมอบิดิ ในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าผู้ฟังยังไม่รู้ โดยมีความตั้งใจจริงในการที่จะให้ผู้ฟังเชื่อตามคำแนะนำของตนในตัวอย่างต่อไปนี้

80 วรดา : ให้เธออะ.

81 หมอบิดิ :

อ้อ, สงสัยกินซ้ำกันละมัง.

82 วรดา :

สงสัยกินซ้ำกัน [แล้วหละ.]

83 หมอบิดิ :

[เออๆ, ไป]

84

ดูเม็ดให้เหมือนกัน na:⁴⁵. เนี่ย, [หมอ] ให้อาความดันไปอีก a:²¹.

85 วรดา :

[เธอ.]

[เธออะ.]

(6. เวียนศิริชะ : 84)

2.2.2 แสดงการเน้นแก่นความหรือเนื้อหาที่กล่าวเพื่อให้ผู้ฟังนึกออกหรือเข้าใจในแก่นความหรือเนื้อหานั้น โดยไม่มีการบิบบังคับผู้ฟังแต่อย่างใด ดังเช่น การใช้ a:⁴¹ และ na:⁴¹ ของการบูร และกอล์ฟตามลำดับ เพื่อแสดงการเน้นเนื้อหาที่ผู้พูดคาดว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้แล้วในตัวอย่างต่อไปนี้

291 หนึ่ง := ไปทำผมสีทองมัง . แล้วแบบ , [หน้าโทรม , ขี้ a:⁴¹ , เคี้ยวนี้ ,]

292 ปึก : [เธออย่างอดคงวางรถไฟ , เธอ ,] บ้ามัน

293 [จอดตงวางรถไฟ a:⁴¹ .] แล้วเคี้ยว [มันมา ,]

294 กอล์ฟ : ((หัวเราะ)) [มันติดพัน] na:⁴¹ . ((หัวเราะ)) ฉันทก็ไม่

295 อยากห rokok . ((หัวเราะ))

(8. ตามคนออกเวง : 293, 294)

2.3 รูปแปรประเภทที่พยางค์มีเสียงยาวพิเศษ

รูปแปรประเภทนี้ จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA:⁴⁵ และ NA:⁴¹ จากข้อมูลการสนทนาพบว่า มีรูปแปรประเภทนี้ 3 รูป ได้แก่ na:⁴⁵ na:⁴¹ และ ?a:⁴¹ โดยจะแสดงความหมายเช่นเดียวกับ รูปแปรที่มีพยางค์มีเสียงยาว แต่รูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาวพิเศษนี้จะแสดงความตั้งใจจริง และการเน้นความที่มีความหนักแน่นมากกว่า และอาจมีการแสดงการทำทหายอกสื่อ หรือสื่อเล่นร่วมด้วย ดังเช่น การใช้ na:⁴¹ ของการบุง เพื่อแสดงการเน้นแก่นความ “การบุงชวนหอม” มากเป็นพิเศษ ในตัวอย่างต่อไปนี้

67. การบุง : อี๊สวยเลิศกะ.

68. ศคศรี : สวยเลิศ.

69. การบุง : น้องรู้จักไหมกะ, การบุงชวนหอม na:⁴¹ ! ((ทุกคนหัวเราะ)) _ ไม่รู้- ไม่รู้จักก็บ้าน

70. บีม: na⁴⁵ บอกให้.

(1. คารางอมเป็น : 69)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายกับลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ จากการศึกษาลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ของดัชนีปริจเฉท “นะ” จะเห็นได้ว่ามี 2 ลักษณะ ได้แก่ การปิดเส้นเสียง และการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ โดยแต่ละลักษณะก็จะแสดงความหมายต่าง ๆ กัน ดังนี้

3.1 รูปแปรประเภทที่มีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์

รูปแปรประเภทนี้ จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA?⁴⁵ NA?⁴¹ และ NA?²¹ จากข้อมูลการสนทนาพบว่า มีรูปแปรประเภทนี้ 8 รูป ได้แก่ na?⁴⁵ na?⁴⁵ na?⁴⁵ na?⁴⁵ na?⁴¹ a?⁴¹ na?²¹ และ a?²¹ โดยจะแสดงความหมายใน 2 ลักษณะ คือ

3.1.1 แสดงการยืนยันในการกล่าวถ้อยของผู้พูด ทำให้ถ้อยคำที่กล่าวมีความหนักแน่น จริงจัง หรือมีความรุนแรงขึ้น ทั้งยังเป็นการแสดงถึงความเฉียบขาดในการสั่งของผู้พูดอีกด้วย ดังเช่น การใช้ na?⁴⁵ ของการบุง เพื่อแสดงความหนักแน่น และความจริงจังของผู้พูดที่มีต่อเนื้อหาที่น่าเสนอแก่ผู้ฟัง ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 501 การบูร : แล้วหนู, เดินไปไหน, ในซองในห้างอะไรยังเงื่อ...ฝรั่ง, กางแผนที่มาเลข na^{46} ,
- 502 คือเค้าไปไหนไม่ถูก [หนูว่า,] เค้าต้องหาคนที่แบบ, na^{21} , คนนี้ต้องพูดภาษา =
- 503 ศคศรี : [ฮ่า..]

(1. คาราจอมเป็น : 501)

3.1.2 แสดงอารมณ์ และความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง ซึ่งมักเป็นความรู้สึกในเชิงลบ ได้แก่ ความไม่พอใจ และความไม่เต็มใจ ดังเช่น การใช้ na^{21} ของสมยศ ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้แล้ว เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่สนทนากัน โดยมีการแสดงความรู้สึกไม่พอใจผู้ฟังร่วมด้วย ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 12 สมยศ : ฮ่าว,ตึกก็มีสิทธิ์.
  - 13 ศคศรี : ไม่มีละ. _ มีแต่ [กินข้าวต้ม.
  - 14 สมยศ : [ก็ผมจะกิน na^{21}]. ทำไมเล่า.
  - 15 ศคศรี : [ที่ก็ประหลาดคน. ((ผู้ชมหัวเราะ))
- (1. คาราจอมเป็น : 14)

3.2 รูปแปรประเภทที่มีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์

รูปแปรประเภทนี้ จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ NA^{33} NA^{38} NA^{45} NA^{46} NA^{46} NA^{41} NA^{41} NA^{41} NA^{41} และ NA^{21} จากข้อมูลการสนทนาพบว่ามีรูปแปรประเภทนี้

19 รูป ได้แก่ na^{33} na^{33} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{45} na^{41} a^{41} na^{41} a^{41} na^{41} na^{41} na^{41} na^{21} na^{21} และ a^{21} โดยลักษณะการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ของรูปแปรเหล่านี้ จะแสดงการวางตัวเป็นกลาง ไม่ได้แสดงความคิดเห็น หรือ ความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจของผู้พูด

จากการศึกษาโครงสร้างพยางค์ของดัชนีปริจเฉท “นะ” ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนาพบว่า นอกจากลักษณะทางเสียงแล้ว เสียงพยัญชนะต้น และเสียงสระในโครงสร้างพยางค์ ก็ยังมีความสำคัญต่อการแสดงความหมายเชิงเจตคติ ตลอดจน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังด้วย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. เสียงพยัญชนะต้นในโครงสร้างพยางค์ของดัชนีปริจเฉท “นะ”

โดยปกติแล้ว เสียงพยัญชนะต้นของคฺฉนิปริงเฉท “นะ” ได้แก่ เสียงพยัญชนะนาสิกที่เกิดบริเวณปลายลิ้น-ปุ่มเหงือก / n / แต่ในบางบริบทของการสนทนาพบว่า เสียงพยัญชนะต้นของคฺฉนิปริงเฉท “นะ” อาจเป็นเสียงพยัญชนะกักที่เกิดบริเวณเส้นเสียง / ʔ / หรือ การไม่ปรากฏเสียงพยัญชนะต้น เนื่องจากมีการลดรูปของเสียงพยัญชนะต้น จนอาจทำให้เกิดการกลืนเสียง (progressive assimilation) ระหว่างเสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์ที่ปรากฏข้างหน้า กับเสียงพยัญชนะต้นของคฺฉนิปริงเฉท “นะ” ซึ่งการมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะกัก และการไม่ปรากฏของเสียงพยัญชนะต้นนี้ เป็นการแสดงถึงความไม่หนักแน่นของผู้พูดในการกล่าวถ้อย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจาก ผู้พูดมิได้มีเจตนาแฝงอื่นใดที่แสดงถึงความจริงจัง และเป็นที่น่าสังเกตว่าลักษณะของเสียงพยัญชนะต้นดังกล่าวนี้ จะปรากฏกับคฺฉนิปริงเฉทที่มีทำนองเสียงตกเท่านั้น แต่ไม่พบกับคฺฉนิปริงเฉทที่มีทำนองเสียงขึ้น ซึ่งอาจเนื่องมาจากความเชื่อที่ผู้พูดมีต่อสถานภาพข้อมูลในความนึกคิดของผู้ฟัง กล่าวคือ เสียงตกจะแสดง สถานภาพข้อมูลที่ผู้พูดคาดว่า เป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้แล้ว แต่อาจจะอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังหรือไม่ก็ตาม ดังนั้น ผู้พูดจึงไม่จำเป็นต้องแสดงความจริงจังในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง หรือแสดงความหนักแน่นในการกล่าวถ้อยนั้นมากนัก และด้วยเหตุนี้ ผู้พูดจึงไม่คำนึงถึงการมีอยู่หรือหายไปของเสียงพยัญชนะต้น / n / ยกเว้นในบางบริบทของการสนทนาที่ผู้พูดมีความจริงจังในการกล่าวถ้อย เสียงพยัญชนะต้นนาสิก / n / ก็ยังคงอยู่ แม้จะเป็นพยางค์ที่มีเสียงตกก็ตาม นอกจากนี้การมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงกัก และการไม่มีเสียงพยัญชนะต้นนี้ ยังอาจแสดงถึงความใกล้ชิด สนธิสนม และความคุ้นเคยระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังด้วย เช่น การใช้ a⁴¹ ของหนึ่ง และการใช้ a²¹ ของปึก ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว จึงไม่แสดงความจริงจังในการกล่าวถ้อยเท่าใดนัก ประกอบกับเป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนที่มีความสนธิสนมกัน ดังในดังต่อไปนี้

35 หนึ่ง : เอ๊ยเค้าแบบดี ๆ a⁴¹ .

36 ปึก : ไม่หล่อหรือที่หนึ่ง , ไม่ใช่สเปก, ฉั้นสเปก ฉะ-ชายร่างกล้า , ผิวกล้า ๆ .

37 หนึ่ง : เธอชอบแบบไหนล่ะ.

38 ปึก : ฉั้นชอบแบบที่ตุ๋ a²¹ . ((หัวเราะ))

39 หนึ่ง : ตุ่นพพลเธอ.

2. เสียงสระในโครงสร้างพยางค์ของดัชนีปริงเฉท “นะ”

โดยปกติแล้ว เสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ” ได้แก่ เสียงกลางต่ำ / a / แต่ในบางบริบทของการสนทนา พบว่า เสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ” อาจเป็นเสียงกลางกลาง / ə / เสียงหลังต่ำ / ɔ / และเสียงหลังกลาง / o / ได้ ซึ่งเสียงสระดังกล่าวนี้ ล้วนแสดงให้เห็นถึงความใกล้ชิดสนิทสนม กั้นเขย และความเป็นกันเอง ตลอดจนความเป็นพวกพ้องเดียวกันระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ดังเช่นการใช้ *นอ*⁴⁵ ของพ่อในการแสดงเนื้อหาให้กับผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนที่มีความสนิทสนมกัน เพื่อให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 4 อาชัย : นี้อย่างขนาด, ไข่ตัวเล็กผมนี่ยัง, ไข่, _ เวลา, ผมมา, เกาะแข่งเกาะขานูนนี่, เมื่อ
 5 วาน, พอไม่ให้ว่าน้ำหนอยเคียว, คุณพ่อใจร้าย.
 6 พ่อ : อ้อ.
อื้อ. ตายแล้ว.
 7 ป้าศรี :
 8 พ่อ : พุดแก่ง *นอ*⁴⁵. _ ถ้าอยู่กับไข่-ไข่แพร, พอกันเลข. แหมแต่ไข่แพรมันคือจริง ๆ.

(7. เชื้อป้าศรี : 8)

จากลักษณะของเสียงพยัญชนะต้น และเสียงสระดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เป็นลักษณะที่สามารถคาดการณ์ได้ กล่าวคือ การมีเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงพยัญชนะกัก และการไม่ปรากฏของเสียงพยัญชนะต้นของดัชนีปริงเฉท “นะ” จะแสดงถึงความไม่จริงจิงในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง หรือในการกล่าวถ้อยนั้นมากนัก และอาจแสดงถึงความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังร่วมด้วย ส่วนการมีเสียงสระเป็นเสียงกลางกลาง / ə / เสียงหลังต่ำ / ɔ / และเสียงหลังกลาง / o / ของดัชนีปริงเฉท “นะ” นั้น แสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนม ความเป็นกันเอง และความเป็นพวกพ้องเดียวกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังจากระดับความใกล้ชิดสนิทสนมน้อยไปหามาก ทั้งนี้จากการศึกษาข้อมูลการสนทนาพบว่ารูปแปรที่มีเสียงหลังกลาง / o / นั้น จะพบเฉพาะกับผู้พูดที่เป็นวัยรุ่นและเด็กเท่านั้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า เสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ” ทั้ง 4 เสียงนั้น จะมีแนวโน้มไปทางข้างหลังตามลำดับ คือ [a] → [ə] → [ɔ] → [o] ดังได้แสดงไว้ในตารางที่ 3 ซึ่งปรากฏการณ์นี้อาจจะเป็นปรากฏการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นกับรูปภาษาอื่นก็ได้ ทั้งนี้แม้ว่าจะยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับปรากฏการณ์นี้มาก่อน แต่จากการสังเกต ผู้วิจัยพบว่า ปรากฏการณ์เดียวกันนี้เกิดกับรูปภาษา “หรือ” เช่นกัน กล่าวคือ ผู้พูดที่เป็นวัยรุ่น และเด็กจะพูดคำว่า “หรือ” โดยใช้เสียงสระได้ถึง 4 แบบ

คือ เสียงหน้ากลาง / ɯ / เสียงกลางกลาง / ɔ / เสียงหลังต่ำ / ɔ / และเสียงหลังกลาง / ɔ / ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เสียงสระของรูปภาษา “หรือ” นั้น จะมีแนวโน้มไปทางข้างหลังตามลำดับ คือ [ɯ] → [ɔ] → [ɔ] → [ɔ] ดังได้แสดงไว้แล้วในตารางที่ 3 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงแนวโน้มเสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ” และ รูปภาษา “หรือ”

	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i	ɯ	u
กลาง	e	ə	o
ต่ำ	ɛ	a	ɔ

→ แสดงแนวโน้มเสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ”

.....▶ แสดงแนวโน้มเสียงสระของรูปภาษา “หรือ”

จากตารางที่ 3 นี้ จะเห็นได้ว่า เสียงสระของดัชนีปริงเฉท “นะ” และรูปภาษา “หรือ” นั้น ต่างก็มีแนวโน้มไปทางข้างหลังมากกว่าจะไปทางข้างหน้า และลักษณะของเสียงสระเหล่านี้ก็จะแสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ตลอดจนวัยของผู้พูดด้วย

เมื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความหมาย กับลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ระบบใน โครงสร้างพยางค์ทั้ง 12 แบบแล้ว พบว่า ลักษณะทำนองสูงต่ำของเสียง จะเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดในการแสดงความหมาย สืบเกิดได้จากลักษณะพยางค์เสียงสั้น และการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์เป็นลักษณะที่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความหมายของดัชนีปริงเฉทอย่างเด่นชัดนัก แต่ลักษณะที่แสดงให้เห็นถึงความหมายของดัชนีปริงเฉทนั้น ๆ อย่างเด่นชัด คือ ลักษณะทำนองเสียงสูงต่ำ ดังนั้น ความสั้นยาวของพยางค์ และการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ จึงเป็นลักษณะที่มีความสำคัญต่อโครงสร้างพยางค์รองจากทำนองสูงต่ำของเสียง โดยจะเป็นลักษณะทางเสียงที่ช่วยเสริมการแสดงความหมายของทำนองสูงต่ำของเสียงของโครงสร้างพยางค์นั้น ๆ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาการปรากฏร่วมของลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ระบบ แล้ว ยังสังเกตเห็นว่าลักษณะความสั้นยาวของพยางค์ และลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์นั้น เป็นลักษณะที่มีความ

สัมพันธ์กัน กล่าวคือ พยางค์ที่มีเสียงสั้นมักจะ ปรากฏร่วมกับการลงท้ายพยางค์ที่มีการปิดเส้นเสียง เช่น โครงสร้างพยางค์ NA?⁴⁵ NA?⁴¹ และ NA?²¹ ในขณะเดียวกัน พยางค์ที่มีเสียงยาวก็มักจะ ปรากฏร่วมกับการลงท้ายพยางค์ที่มีการเปิดเส้นเสียง เช่น โครงสร้างพยางค์ NA:³³ NA:⁴⁵ และ NA:⁴¹ เป็นต้น ส่วนโครงสร้างพยางค์ที่มีเสียงสั้น และปรากฏร่วมกับการลงท้ายพยางค์ด้วยการ เปิดเส้นเสียงที่พบในข้อมูลการสนทนา ได้แก่ NA³³ NA⁴⁵ NA⁴¹ และ NA²¹ ซึ่งเป็นความ สัมพันธ์ที่แตกต่างออกไปนั้น จะแสดงให้เห็นว่า ลักษณะที่สำคัญรองจากลักษณะทำนองสูงต่ำของ เสียง คือ ลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ เนื่องจากพยางค์ที่มีการลงท้ายพยางค์ ด้วยการปิดเส้นเสียงนั้น จะแสดงความหมายเชิงเจตคติ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด

ความหมายของรูปแปรที่ได้จากลักษณะทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ”

จากการศึกษาความหมายที่ได้จากลักษณะทางเสียงในแต่ละระดับ ทั้ง 3 ระบบ นั้น แสดง ให้เห็นว่า แต่ละลักษณะก็จะแสดงความหมายที่แตกต่างกันไป ซึ่งทำให้การแสดงความหมายของ รูปแปรทางเสียงของดัชนีปริงเฉท “นะ” ทั้ง 27 รูป ที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนานั้น มีทั้งความ คล้ายคลึงและแตกต่างกันตามลักษณะทางเสียงที่ปรากฏร่วมกันทั้ง 27 รูป ซึ่งผู้วิจัยได้จำแนกรูปแปร เหล่านี้ออกเป็น 2 กลุ่ม ตามทำนองสูงต่ำของเสียง ได้แก่ รูปแปรกลุ่มที่มีทำนองเสียงขึ้น และรูปแปร กลุ่มที่มีทำนองเสียงตก โดยแต่ละรูปแปรก็จะมี ความคล้ายคลึง และแตกต่างกัน ดังนี้

1. รูปแปรกลุ่มที่มีทำนองเสียงขึ้น

จากการศึกษาการแสดงหน้าที่ในระนาบต่าง ๆ ในปริงเฉท พบว่า รูปแปรกลุ่มนี้ ประกอบด้วยทำนองเสียง 2 เสียง ได้แก่ เสียงสูงขึ้น และเสียงกลางระดับ¹ โดยจะแสดงหน้าที่ใน ปริงเฉท 2 หน้าที่ด้วยกัน โดยมีหน้าที่หลักในการแสดงเนื้อหา ซึ่งเป็นการแสดงหน้าที่ในระนาบ โครงสร้างเนื้อความ และมีหน้าที่รองในการแสดงวัจนกรรมขอความสนใจ ซึ่งเป็นการแสดงหน้าที่ ในระนาบโครงสร้างวัจนกรรม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้จัดรูปแปรเหล่านี้เป็นกลุ่มเดียวกัน โดยใช้การแสดงผล หน้าที่ในปริงเฉทเป็นเกณฑ์ และเรียกโดยรวมว่า ดัชนีปริงเฉท นะ (ดูรายละเอียดในบทที่ 7) สำหรับรูปแปรของดัชนีปริงเฉท นะ นี้มีด้วยกัน 14 รูป ได้แก่

¹ การที่จัดให้รูปแปรที่มีทำนองเสียงกลางระดับอยู่ในกลุ่มเดียวกับรูปแปรที่มีทำนอง เสียงขึ้น เพราะจากการศึกษาการแสดงหน้าที่ในปริงเฉท พบว่า รูปแปรทั้ง 2 มีการแสดงหน้าที่ใน ระนาบต่าง ๆ ใน ปริงเฉทที่เหมือนกัน แต่จะแตกต่างกันไปตามการแสดงความหมาย

naʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	noʔ ⁴⁵	na ³³
na ⁴⁵	no ⁴⁵	no ⁴⁵	no ⁴⁵	na: ³³
na: ⁴⁵	no: ⁴⁵		no: ⁴⁵	
na: ⁴⁵				

รูปแปรทั้ง 14 รูป นี้ จะแสดงความหมายที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันตามการปรากฏ
ร่วมของลักษณะทางเสียง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 รูปแปร na³³

รูปแปร na³³ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงกลางระดับ และมีการเปิดเส้น
เสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงให้ผู้ฟังทราบว่า ผู้พูดมิได้ใส่ใจกับการกล่าว
ถ้อยนี้มากนัก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้พูดมิได้มีเจตนาแฝงอื่นใดที่แสดงถึงความจริงจัง ดังเช่น การใช้
na³³ ของการนุร ในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังไม่รู้มาก่อน ในตัวอย่างต่อไปนี้

558 ศดศรี : เพราะถ้าปิดสนิทปั๊มน้ำมันจะไฟ:ขึ้นเลข.

559 การนุร :

ในใจคิดว่าเอาขังนี้เข้าข้างมันเดอะวะ,

560 ดึก-มืดแล้วด้วยคงไม่มีใครหอก na⁴⁵ . ((ทุกคนหัวเราะ)) ก็นั่งไป na³³ กะ .

561 ((ทำเสียงอุจจาระ)) ซักพักนั่งฝรั่งนั่ง-ฝรั่งแบบ, อายุกลางคนแล้วพลักไปฟืม.

(1. คาราจอมเป็น : 560)

1.2 รูปแปร na:³³

รูปแปร na:³³ เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงกลางระดับ และมีการเปิดเส้น
เสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงการเตือน หรือดึงผู้ฟังด้วยความปรารถนาดี
โดยพยางค์เสียงยาวนั้น แสดงถึงความตั้งใจจริงของผู้พูดที่มีต่อการกล่าวถ้อย ซึ่งไม่ได้เป็นการบิบบ
บังคับกับผู้ฟังแต่อย่างใด เช่น การใช้ na:³³ ของการนุรในการแสดงเนื้อหาที่ตนคาดว่าคุณฟังยังไม่รู้ ใน
ลักษณะของการดึงผู้ฟัง ในตัวอย่างต่อไปนี้

323 สมยศ : ก็ไปลงทะเลซิแล้วนั่งเรือข้ามไป.

324 การบูร : โช้พี่, แล้ว, เราคิดว่าเรามาผิดทางแล้ว *na*³³, ก็พอก็คือ! ยังไงก็ต้องเจอ =

325 ศศศรี : อ้า.

(1. คารากอมเป็น : 324)

1.3 รูปแปร *na*⁴⁴

รูปแปร *na*⁴⁴ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง โดยอาจจะเป็นการขอให้ผู้ฟังรับรู้เรื่องที่คุณพูดได้กล่าวไป หรือขอการยืนยันจากผู้ฟัง และแสดงความหนักแน่น และความจริงจังของผู้พูดโดยการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ดังเช่น การใช้ *na*⁴⁴ ของหมอบิดี ในการแสดงเนื้อหาซึ่งเป็นคำแนะนำให้กับผู้ฟัง ด้วยความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะให้ผู้ฟังปฏิบัติตามที่ตนแนะนำในตัวอย่างต่อไปนี้

162 หมอบิดี : แต่ว่า, อันนี้จะมีประโยชน์ *na*⁴⁵. _ อุดจระมาตรวจหน้อยดิ. _ แล้ววันแล้ว

163 วันนุ่น! ค่อยมา. ยี่สิบสามก็เอามา *na*⁴⁵.

164 แกมแก้ว : ทำไมละคะ. ((หัวเราะในคอ))

(5. อยากอาเจียน : 163)

1.4 รูปแปร *na*⁴⁵

รูปแปร *na*⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนาหรือความต้องการของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง เช่นเดียวกับการใช้ รูปแปร *na*⁴⁴ แต่จะมีความหนักแน่น และความจริงจังในการกล่าวด้วยน้อยกว่าการใช้รูปแปร *na*⁴⁴ ดังเช่น การใช้ *na*⁴⁵ ของปูกในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าเป็นสิ่งที่ ผู้ฟังยังไม่รู้ ในตัวอย่างต่อไปนี้

526 หนึ่ง : = ดิค [ต่ออีกเลข.]

527 ปูก : [ไฮไฮ, ไฮ] เราไม่, ไม่รู้เรื่อง *na*⁴⁵, ไม่น่าเกลียด, ไฮกอล์ฟ *na*⁴¹, สนิทกับ

528 เจ้าแทบ [ตาย,] ไปกินข้าวกะเจ้าบอยๆ, [แล้วเจ็ด] เดือนไม่เคยโทรหาเจ้าเลข =

529 หนึ่ง : [เฮอ.] [เฮอ.]

(8. สามคนอลเวง : 527)

1.5 รูปแปร na:⁴⁵

รูปแปร na:⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง โดยอาจจะเป็นการขอให้ผู้ฟังรับรู้เรื่องที่คุณพูดได้กล่าวไป หรือขอการยืนยันจากผู้ฟัง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร na?⁴⁵ และ na⁴⁵ แต่การใช้รูปแปร na:⁴⁵ จะแสดงถึงความตั้งใจจริงอย่างมากของผู้พูดที่มีต่อการแสดงเจตนาดังกล่าว ทำให้ถ้อยคำของผู้พูดมีลักษณะของการอ่อนน้อม หรือเกลี้ยกล่อมผู้ฟังให้ยอมเชื่อหรือปฏิบัติตามที่คุณพูดกล่าว โดยไม่มีการบีบบังคับผู้ฟังเหมือนกับการใช้รูปแปร na?⁴⁵ เช่น การใช้ na:⁴⁵ ของหมอบิดี ในการแสดงเนื้อหาซึ่งเป็นคำแนะนำให้กับผู้ฟัง โดยมีความตั้งใจจริงอย่างมากที่จะให้ผู้ฟังปฏิบัติตามคำแนะนำ แต่ก็มิได้แสดงการบังคับ ผู้ฟังแต่อย่างใด ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

102 วรดา : ให้ไปอีกหน่อยไม่เป็นไรหรอกค่ะ.

103 หมอบิดี :

104 วรดา :

105 หมอบิดี : แล้วก็, ดูให้ดี na:⁴⁵, แล้วก็วันละเม็ด na:⁴⁵.

Z เออ, เอาไปรวมกัน na⁴⁵. Z
 Z ะๆ.

(6. เวียนศีรษะ : 105)

1.6 รูปแปร na::⁴⁵

รูปแปร na::⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงยาวพิเศษที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟัง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร na:⁴⁵ แต่เป็นการแสดงความปรารถนาของผู้พูดที่มีมากเป็นพิเศษ ซึ่งทำให้ถ้อยคำของผู้พูดมีลักษณะของการอ่อนน้อม หรือเกลี้ยกล่อมผู้ฟังมากกว่าการใช้รูปแปร na:⁴⁵ ดังเช่น การใช้ na::⁴⁵ ของสดศรี ในการแสดงเนื้อหาที่ตนมีความปรารถนาอย่างมากเป็นพิเศษที่จะให้ผู้ฟังเชื่อตามที่ตนกล่าว ในตัวอย่างต่อไปนี้

102 สมชาย : สระบุรีเค้าเหนื่อยกันด้วยหรืออะ?

103 สดศรี : มี na::⁴⁵, ก็มี.

104 สมชาย : ที่บ้านขายหินอ่อนด้วยหรือเปล่าอะ?

105 การบูร : อ้อ, ไม่ขายค่ะ, ขายพวก, ปลวกค่ะ.

(1. ดาราจอมเป็น : 103)

1.7 รูปแปร $no?$ ⁴⁵

รูปแปร $no?$ ⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง ทั้งยังแสดงถึงความหนักแน่น และความจริงจังของผู้พูดโดยการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ดังเช่น การใช้ $no?$ ⁴⁵ ของสคศรี ในการแสดงเนื้อหาที่เป็นประสบการณ์ร่วมกันของทั้งสคศรีและผู้ฟัง โดยมีความปรารถนาอย่างจริงจังที่ให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับตน ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 175 การบรู : ฮะ!หมักไว้แหละทุกคน [เลข] สองวันจับ, อู้นิมจังเลขของที่ก็นิมของ [แม่ก็นิม: =
 176 สมยศ : [โอโฮ.]
 177 สคศรี : [เออ,แล้ว =
 178 การบรู : = หอม:มาเลข,] พอวันที่สองเกิดอะไรขึ้นรู้มั๊ย? [แต่ก็ =
 179 สคศรี : = หอม: $no?$ ⁴⁵] [โอไรกัน..] [อือ_ =
 180 สมชาย : [อือ,อาไร.]

(1. คารางอมเป็น : 179)

1.8 รูปแปร no ⁴⁵

รูปแปร no ⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง แต่จะแสดงความหนักแน่นและความจริงจังในการกล่าวด้วย น้อยกว่าการใช้รูปแปร $no?$ ⁴⁵ ดังเช่นการใช้ no ⁴⁵ ของดิเจเก่งในการแสดงเนื้อหาที่ตนคาดว่าจะเห็นเดียวกับความเห็นของผู้ฟัง โดยมีความปรารถนาที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 45 พลอย : ก็อย่างแบบ, เออเด็ก,ที่ถูกเลี้ยงมาขัง, แล้วก็, มีพฤติกรรมขัง, จะแสดงออกมา
 46 ทาง, การกระทำ, อาไลหยั่งเจ็ย.
 47 ดิเจเก่ง : [อ้อ, ไข่เด็กมีคนนั้นไซ่มะ? ((ทั้งสองหัวเราะ))
 48 น่ากลัวมาก. เด็กคนนั้นน่ากลัว, อู๊! แต่เค้าวาดได้แบบ, ร้ายมากเลข no ⁴⁵, เค้า
 49 สร้างภาพได้แบบร้ายมาก.
 50 พลอย : [ไซ่:กะ, ดูแบบ, รู้สึกไม่-ไม่ปิดกั้นทาง, วิสัย

(2. ภาพยนตร์สุดโปรด : 48)

1.9 รูปแปร no :⁴⁵

รูปแปร no :⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร $no?$ ⁴⁵ และ no ⁴⁵ แต่การใช้รูปแปร no :⁴⁵ จะแสดงถึงความตั้งใจจริงอย่างมากของผู้พูดที่มีต่อการแสดงเจตนาดังกล่าว ทำให้ด้วยคำของผู้พูดมีลักษณะของการอ่อนน้อม หรือเกลี้ยกล่อมผู้ฟังให้ยอมเชื่อตามที่ผู้พูดกล่าว โดยไม่มีการบีบบังคับผู้ฟังเหมือนกับการใช้รูปแปร $no?$ ⁴⁵ เช่น การใช้ no :⁴⁵ ของบ๊ิก ในการแสดงเนื้อหาที่คาดว่าจะเป็นความเห็นเดียวกันกับความเห็นของผู้ฟัง โดยมีความตั้งใจจริงที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องดังในตัวอย่างต่อไปนี้

159 บ๊ิก : ((พูดถึงคนที่กำลังข้ามถนน)) ต้ายแฉ็กสมัยนี้ หน้าตาไม่หล่อเลย no :⁴⁵.

160 หนึ่งใน : ((หัวเราะ)) แล้วรุ่นเรา [หน้าตาดีเหอ.] _ ฮะ! , แหม : , ((หัวเราะ))

161 บ๊ิก : ((หัวเราะ))

162 กอล์ฟ : ((หัวเราะ))

(8. สามคนอลเวง : 159)

1.10 รูปแปร $no?$ ⁴⁵

รูปแปร $no?$ ⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความหนักแน่นและจริงจังที่จะแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร no ⁴⁵ แต่การใช้รูปแปร $no?$ ⁴⁵ จะแสดงถึงความปรารถนาของผู้พูดที่มีมากกว่าการใช้รูปแปร no ⁴⁵ โดยจะมีน้ำหนักของการบีบบังคับให้ผู้ฟังเห็นพ้องกับด้วยคำของคนร่วมด้วย เช่น การใช้ $no?$ ⁴⁵ ของหมอบิดีในการแสดงเนื้อหาที่เป็นความคิดเห็นของตน และมีความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับความคิดเห็นของตนด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

103 แกมแก้ว : = บอกว่าอาไลเป็น, ใ้เนื้อเอือสมองอ๊กเสบริเป่ลามีอาการคล้ายๆแล้ว [ก็มี,
104 หมอบิดี : [พูดจา]

105 เลอะเทอะทั้งนั้น $no?$ ⁴⁵.

106 แกมแก้ว : ต้องไปเช็คสมองมัน,

107 หมอบิดี : Z เหรอ, เช็คก็ไม่เจออาไลร็อก. _ ให้หัวเหอะ, หัวก็ไม่เจอ.

(5. อยากอาเจียน : 105)

1.11 รูปแปร no^{45}

รูปแปร no^{45} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนา หรือความต้องการของผู้พูดที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร no^{45} แต่การใช้รูปแปร no^{45} จะแสดงถึงความปรารถนาของผู้พูดที่มีมากกว่าการใช้รูปแปร no^{45} โดยจะมีน้ำหนักของการบีบคั้นให้ผู้ฟังเห็นพ้องกับถ้อยคำของตนร่วมด้วย แต่ในขณะเดียวกันก็ไม่ได้มีความหนักแน่น หรือความจริงจังในการกล่าวถ้อยเท่าใดนัก เมื่อเปรียบเทียบกับการใช้รูปแปร no^{45} เช่น การใช้ no^{45} ของหมอปีติในการแสดงเนื้อหา และมีความปรารถนาที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับถ้อยคำของตนด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

95 วรดา : ไม่ให้แล้วไซ้มียะ?

96 หมอปีติ :

97 เดียว no^{45} .

98 วรดา : ถ้าเกิดมันหมดละคะคุณหมอ.

เออ, ตกลงอันนี้ไม่ให้ na^{45} . แล้วหมอให้แต่ยาเขียวอย่าง

(6. เวียนศีรษะ : 97)

1.12 รูปแปร no^{45}

รูปแปร no^{45} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความหนักแน่นและจริงจังที่จะแสดงความปรารถนาของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร no^{45} แต่การใช้รูปแปร no^{45} จะแสดงถึงความปรารถนาของผู้พูด และน้ำหนักของการบีบคั้นให้ผู้ฟังเห็นพ้องกับถ้อยคำของตนที่มีมากกว่าการใช้รูปแปร no^{45} เช่น การใช้ no^{45} ของกอล์ฟในการแสดงเนื้อหาที่เป็นความคิดเห็นของตน โดยมีความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับความคิดเห็นของตนด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

481 หนึ่ง : ใช้น้อย , อยู่เนี่ย . ไช้มะ? ลือกซ์เลย์เนี่ย . วันรัชดา a^{41} .

482 กอล์ฟ : เหรอ .

483 กอล์ฟ : ตาย , อยู่ไกล no^{45} .

484 นึก : มิน่าเมื่อคืนไม่กลับ . ((ทุกคนหัวเราะ))

(8. สามคนอลเวง : 483)

1.13 รูปแปร no⁴⁵

รูปแปร no⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความปรารถนาของผู้พูดที่มีต่อผู้ฟังที่จะให้ผู้ฟัง แสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร no?⁴⁵ แต่จะแสดงถึงความหนักแน่นและความจริง จังในการกล่าวด้วยที่น้อยกว่าการใช้รูปแปร no?⁴⁵ ดังเช่น การใช้ no⁴⁵ ของปูก ในการแสดงเนื้อหา ที่เป็นความคิดเห็นของคน โดยมีความปรารถนาที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับความคิดเห็น ของคน ในตัวอย่างต่อไปนี้

- 602 ปูก : = กลูชั้นออกมา , รีโวออกมา . ที่นี้ , ที่นี้ตุ๊ดเกล้าคิดหกพันแหละ . _ เก้าบอกว่า
 603 โหนจะต้องแปลอีก , ที่จริงมันก็ , มันก็ , มันก็ , มันก็ถูก no⁴⁵ , หกพัน na⁴⁵ , เพราะ
 604 มันเจ็ดสิบห้าหน้าไซ่มะ , ถ้าแปลตกหน้าละสองร้อยลูกมะ , [มันจะเป็นหมื่นห้า =
 605 หนึ่ง : [ทำไม , ทำไม ,]
 (8. สามคนอลเวง : 603)

1.14 รูปแปร no:⁴⁵

รูปแปร no:⁴⁵ เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความตั้งใจจริงของผู้พูดในการแสดงความ ปรารถนาที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้อง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร no:⁴⁵ แต่การใช้รูปแปร no:⁴⁵ จะแสดงถึงความปรารถนาอย่างมากของผู้พูดที่มีมากกว่าการใช้รูปแปร no:⁴⁵ โดยจะมีน้ำหนักของ การบีบบังคับให้ผู้ฟังเห็นพ้องกับถ้อยคำของตนร่วมด้วย เช่น การใช้ no:⁴⁵ ของปูกในการแสดงเนื้อหา ที่เป็นความคิดเห็นของคน โดยมีความปรารถนาอย่างมากที่จะให้ผู้ฟังแสดงความเห็นพ้องกับความคิดเห็นของคน ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 434 ปูก : นีถนน รัชดาหรือ ?
 435 หนึ่ง : [ไซ่มะ .
 436 ปูก : ขาวจัง .
 437 หนึ่ง : แล้วมันมือ โศกมากัน [หน้อยนึ่ง , ไซ่มะ ?
 438 ปูก : [ต้าย , ฉันเหมือนบ้าน] นอกเลข no:⁴⁵ .
 439 หนึ่ง : เออ . ภูเห็นด้วยอีกแหละ .
 440 ปูก : ((หัวเราะ)) ขอบใจ .

2. รูปแปรกลุ่มที่มีทำนองเสียงตก

จากการศึกษาการแสดงหน้าที่ในระนาบต่าง ๆ ในปริงเฉท พบว่า รูปแปรกลุ่มนี้ประกอบด้วยทำนองเสียง 2 เสียง ได้แก่ เสียงสูงตก และเสียงต่ำตก โดยจะแสดงหน้าที่หลัก 2 หน้าที่ด้วยกัน คือ หน้าที่หลักในการแสดงแก่นความ โดยจะมีหน้าที่รองในการแสดงสถานภาพข้อมูลและผู้พูดคาคว่าเป็นข้อมูลและผู้ฟังรู้แล้ว แต่อาจจะอยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่สนทนากันหรือไม่ก็ได้ (semiactive หรือ active) ซึ่งผู้วิจัยเรียกรูปแปรที่แสดงหน้าที่หลักในการแสดงแก่นความนี้ว่า **ดัชนิปริงเฉท นะ⁽¹⁾** (ดูรายละเอียดในบทที่ 6) นอกจากนี้ รูปแปรกลุ่มนี้ยังมีหน้าที่หลักในการแสดงสถานภาพข้อมูลและผู้พูดคาคว่าเป็นข้อมูลและผู้ฟังรู้แล้ว เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในความนึกคิดของผู้ฟังในขณะที่สนทนากัน (semiactive) ซึ่งเป็นการแสดงหน้าที่ในระนาบสถานภาพของข้อมูล ทั้งนี้ผู้วิจัยเรียกรูปแปรที่แสดงหน้าที่หลักดังกล่าวนี้ว่า **ดัชนิปริงเฉท นะ⁽²⁾** (ดูรายละเอียดในบทที่ 6) สำหรับรูปแปรกลุ่มที่มีทำนองเสียงตกนี้ มีด้วยกัน 13 รูป ได้แก่

na? ⁴¹	na? ²¹
na ⁴¹	na ²¹
na: ⁴¹	?a ²¹
na:: ⁴¹	a? ²¹
?a: ⁴¹	a ²¹
a? ⁴¹	
a ⁴¹	
a: ⁴¹	

แต่อย่างไรก็ตาม ไม่ว่ารูปแปรกลุ่มนี้แสดงหน้าที่หลักใดในปริงเฉท รูปแปรกลุ่มนี้ก็จะแสดงความหมายที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันตามการปรากฏร่วมของลักษณะทางเสียง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 รูปแปร na?⁴¹

รูปแปร na?⁴¹ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงการยืนยันในถ้อยคำที่กล่าวอย่างจริงจัง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้พูดมีเจตนาแฝงอื่นที่แสดงความจริงจัง หรือ เรื่องที่กล่าวนั้นเป็นเรื่องที่มีความสำคัญ เช่น การใช้ na?⁴¹ ของการบรู ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว และแสดงความจริงจังในการกล่าวถ้อยด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

668 ศคศรี : หยิกใหญ่, หยิกใหญ่.

669 การบูร : ที่หลังหนูทำอะไรหนูดามที่หน้อยซี. ((ทุกคนหัวเราะ)) โห:ถ้าเป็นรถทัวร์หนูเดิน

670 ลงแล้ว $na^{2'}$ ((ทุกคนหัวเราะ)) หนูอยจริงๆเลยที่ทุกคนมองหมดเลยละ.

671 ศคศรี : แอร์เค้ารับเงินมะ?

(1. คาราจอมเป็น : 670)

2.2 รูปแปร na^{41}

รูปแปร na^{41} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความจริงจังในการกล่าวด้วย ซึ่งอาจเป็นแก่น ความ หรือเป็นการอธิบายความ หรือเป็นการชี้แจงเหตุผลก็ได้ แต่จะไม่มีความหนักแน่นในการ กล่าวด้วยเท่ากับการใช้รูปแปร $na^{2'}$ เช่น การใช้ na^{41} ของหนึ่งในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่ คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว และแสดงถึงความจริงจังในการกล่าวด้วย ซึ่งเป็นการชี้แจงเหตุผลนี้ด้วย ดังใน ตัวอย่างต่อไปนี้

530	ปีก	:	$[= a^{41}]$	((ทำเสียงประชด))	ช่าง	[	ไม่มีความจริงใจในการ	คบหา	[	เพื่อนฝูง .	
531	หนึ่ง	:	[	เออ .	]						
532	กอล์ฟ	:				[	บ้า , ((หัวเราะ))	]			
533	หนึ่ง	:							[	ถ้ามัน ,	
534											
535	กอล์ฟ	:				[	ถ้ามันห้อง , ก็เกือบจะคลอดแล้ว na^{41} . ((หัวเราะ))	]	ไอ้ป๋ม	สุลิวัดซ์ ,	เคชเจอ =

(8. สามคนอลเวง : 534)

2.3 รูปแปร na^{41}

รูปแปร na^{41} เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความตั้งใจจริง และความมุ่งมั่นอย่างมากที่จะให้ ผู้ฟังนึกออก หรือเข้าใจ หรือเชื่อและยอมรับปฏิบัติตามที่ผู้พูดกล่าว ซึ่งจะทำได้โดยคำที่กล่าวมี ลักษณะของการโน้มน้าว หรือการกระตุ้นคะยอผู้ฟัง โดยมิได้มีการบังคับแต่อย่างใด ทั้งนี้อาจเนื่อง มาจาก ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังมีแนวโน้มที่จะคัดค้าน หรือไม่ปฏิบัติตามที่ผู้พูดกล่าว เช่น การใช้ na^{41} ของคิเจอก ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว แต่ผู้ฟังมีแนวโน้มที่จะไม่ปฏิบัติตาม

ที่ผู้พูดต้องการ ผู้พูดจึงใช้ na:⁴¹ เพื่อแสดงความตั้งใจจริงของผู้พูดที่มีต่อการกล่าวถ้อย
คำในตัวอย่างต่อไปนี้

- 190 พี่ : อ้ายชุดเค้าร้องให้พี่ฟัง, [ชุดร้องเพราะมากเลย.]
191 ชุด : [((หัวเราะ))]
192 ตีเจเอก : เอ้อ, นิด [นิด na:⁴¹.]
193 ชุด : พี่เชื่อมะ, ว่าชุด, เป็นหวัด. [จริงๆ] พี่, กลัวร้องไม่ได้. เคียวเธอยังคง =
194 พี่ : [แหม.]

(4. นักร้องแก้มขี้ : 192)

2.4 รูปแปร na:⁴¹

รูปแปร na:⁴¹ เป็นพยางค์เสียงยาวพิเศษที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิดเส้น
เสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความตั้งใจจริง และความจริงจังในการกล่าว
ถ้อย ในระดับที่มากกว่าการใช้รูปแปร na:⁴¹ โดยอาจมีการแสดงการทำท่าย หยอกถ้อย หรือถ้อยเล่น
กับผู้ฟังร่วมด้วย เช่น การใช้ na:⁴¹ ของการบอกรำในการเน้นย้ำแก่นความมากเป็นพิเศษ ดังใน
ตัวอย่าง ต่อไปนี้

- 67 การบอ : อ้ายสวยเลิศกะ.
68 สดศรี : สวยเลิศ.
69 การบอ : น่องรู้จักไหมกะ, การบอชวนหอม na:⁴¹ ! ((ทุกคนหัวเราะ)) _ ไม่รู้- ไม่รู้จักก็บ้าน
70 บีมะ na:⁴⁵ บอกให้.

(1. ดาราจอมเป็น : 69)

2.5 รูปแปร ʔa:⁴¹

รูปแปร ʔa:⁴¹ เป็นพยางค์เสียงยาวพิเศษที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิด
เส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความตั้งใจจริง และความจริงจังในการ
กล่าวถ้อย เช่นเดียวกับ การใช้รูปแปร na:⁴¹ แต่จะมีหนักแน่นในการกล่าวถ้อยน้อยกว่าการใช้รูป
แปร na:⁴¹ และ na:⁴² เช่น การใช้ ʔa:⁴¹ ของกอล์ฟในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟัง
รู้แล้ว แต่เป็นข้อมูลที่ขัดแย้งกับที่ผู้ฟังมีอยู่ ผู้พูดจึงแสดงความตั้งใจจริงในการกล่าวถ้อยนี้ ใน
ลักษณะของการกะยั้นกะยอผู้ฟัง ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 52 กอล์ฟ : อ้อ, ไม่ไป.
 53 หนึ่ง : $\int$ กอล์ฟ a:⁴¹.
 54 กอล์ฟ : $\int$ ไปไม่ไหว ใช่:⁴¹.

(8. สามคนอลเวง : 54)

2.6 รูปแปร a?⁴¹

รูปแปร a?⁴¹ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงการยืนยันในถ้อยคำที่กล่าวอย่างจริงจัง เช่นเดียวกับ การใช้รูปแปร na?⁴¹ แต่จะมีความหนักแน่นในการกล่าวถ้อยน้อยกว่าการใช้รูปแปร na?⁴¹ เช่น การใช้ a?⁴¹ ของป๊ิก ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว และแสดงการยืนยันในถ้อยคำของตนด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 312 หนึ่ง : = เพื่อนจ้อย.
 313 ป๊ิก : $\int$ เจ้าจำได้อยู่แล้ว no:⁴⁵.
 314 หนึ่ง : จำได้.
 315 ป๊ิก : เพราะ [ฉันก็ค่อนข้างจะดัง a?⁴¹.]
 316 กอล์ฟ : [เจ้าจบแล้วหรือ?] เจ้าเรียนศศินทร์ na?⁴¹. จบ [แล้วหรือ . =
 317 ป๊ิก : [จบแล้ว . เสียคาย, =]

(8. สามคนอลเวง : 315)

2.7 รูปแปร a⁴¹

รูปแปร a⁴¹ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงสูงตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้ เพื่อแสดงความจริงจังในการกล่าวถ้อย ซึ่งอาจจะเป็นการอธิบายความ หรือการชี้แจงเหตุผล เช่นเดียวกับ การใช้รูปแปร na⁴¹ แต่จะมีความหนักแน่นในการกล่าวถ้อยน้อยกว่าการใช้รูปแปร na⁴¹ เช่น การใช้ a⁴¹ ของการบูร ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่า ผู้ฟังรู้แล้ว และแสดงถึงความจริงจังในการกล่าวถ้อยร่วมด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 587 การบูร : = ไปถ่าย, อู๊อไม่ไหวแล้ววะไม่ไหว,อะ-เอาเหอะ, เอากระดาษเอากระดาษรองๆแล้ว
 588 แม่งพยามนั่ง. ((ทำทำนั่งของๆ)) ((ทุกคนหัวเราะ)) นั่งตงเนียลวะ.

- 589 สดศรี : แล้วนั่งที่ไหน?
 590 การบูร : นั่งข้างล่าง a^{41} .
 591 สดศรี : อ้อไม่ชมนโถะเธอ?

(1. คารากอมเป็น : 590)

2.8 รูปแปร a^{41}

รูปแปร a^{41} เป็นพยางค์เสียงยาวที่มีทำนองเสียงสูงคด และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความตั้งใจจริง และความจริงจังของผู้พูดในการ กล่าวด้วย เช่นเดียวกับ การใช้รูปแปร na^{41} แต่จะมีความหนักแน่นน้อยกว่าการใช้รูปแปร na^{41} เช่น การใช้ a^{41} ของหนึ่ง ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่ผู้พูดคาดว่าเป็นข้อมูลที่ผู้ฟังรู้แล้ว แต่ เป็นข้อมูลที่ขัดแย้งกับข้อมูลหรือความคิดของผู้ฟัง ผู้พูดจึงแสดงความตั้งใจจริงในการกล่าวด้วย ด้วยการแสดงการคะยั้นคะยอผู้ฟัง ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 49 กอล์ฟ : ((ไม่กล้าจับเข้าเลนซ้ายเพราะกลัวรถชน)) ไม่ไหว, ไปไม่ไหว, ไปไม่ไหว.
ไปสิวะ .
 50 ปูก :
 51 ((หัวเราะ)) หลบสิ, ((หัวเราะ))
อ้อ, ไม่ไป.
 52 กอล์ฟ :
 53 หนึ่ง :
 54 กอล์ฟ : } กอล์ฟ a^{41} .
} ไปไม่ไหว ? a^{41} .

(8. สามคนอลเวง : 53)

2.9 รูปแปร na^{41}

รูปแปร na^{41} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงต่ำคด และมีการปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความไม่จริงจังในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง เพราะคาดว่าความรู้ที่กล่าวเป็นความรู้ที่ผู้ฟังรู้แล้ว และผู้ฟังจะสามารถนึกออก หรือเข้าใจได้ทันทีที่ ผู้พูดกล่าวขึ้นมา และในขณะที่เดียวกันการปิดเส้นเสียงในตอนท้ายพยางค์ ก็แสดงถึงอารมณ์ ความ รู้สึกในเชิงลบของผู้พูด ดังเช่น การใช้ na^{41} ของสมยศ ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่า เป็นข้อมูลที่ ผู้ฟังรู้แล้วแน่ และในขณะที่เดียวกันก็แสดงความรู้สึกไม่พอใจผู้ฟังร่วมด้วย ดังใน ตัวอย่างต่อไปนี้

- 12 สมยศ : อ้าว, ดึกก็มีสิทธิ์.
 13 ศคศรี : ไม่มีละ. _ มีแต่ [กินข้าวต้ม.
 14 สมยศ : [ก็ผมจะกิน na^{21}], ทำไมเล่า. }
 15 ศคศรี : } ที่ก็ประหลาดคน. ((ผู้ชมหัวเราะ))
 (1. คารากอมเป็น : 14)

2.10 รูปแปร na^{21}

รูปแปร na^{21} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงต่ำตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความไม่จริงจิ่งในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง หรือในการกล่าวด้วย เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร na^{21} แต่จะแสดงความหนักแน่น หรือความเฉียบขาด ในการกล่าวด้วย ตลอดจนอารมณ์ และความรู้สึกของผู้พูด ในระดับที่น้อยกว่าการใช้รูปแปร na^{21} เช่น การใช้ na^{21} ของการบुर ในการแสดงแก่นความที่ผู้พูดคาดว่าผู้ฟังมีความรู้แน่ เนื่องจากเป็น ความรู้ทั่วไป ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 473 ศคศรี : รอดที่ไหน, กลับกลาย [เป็น, แยะ.]
 474 การบुर : รอด:. [แล้วเราก็,] ((แสดงอาการอาเจียน)) แล้วก็ตา
 475 เรื่อง-เหลือบมองข้างล่าง, เครื่องบินตกเมื่อไหร่วะ. ((ทำเสียงอาเจียน))
 476 ((ทุกคนหัวเราะ)) ฟรัง na^{21} , เค้ามีมารยาท:. [โซ่มัย] คะ, เค้าก็มอง:เรา, เค้าก็ =
 477 ศคศรี : [เออ.]

(1. คารากอมเป็น : 476)

2.11 รูปแปร $ʔa^{21}$

รูปแปร $ʔa^{21}$ เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงต่ำตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความไม่จริงจิ่ง และความไม่หนักแน่นในการ กล่าวด้วย หรือในการกระตุ้นความรู้ที่คาดว่าผู้ฟังมีอยู่แล้ว โดยมีความเชื่อว่าผู้ฟังจะสามารถนึกออก หรือเข้าใจได้ทันทีที่ผู้พูดกล่าวขึ้นมา นอกจากนี้การมีเสียงพยัญชนะต้น เป็นเสียงพยัญชนะกัก ก็ อาจแสดงถึงความลังเลใจ หรือความไม่มั่นใจของผู้พูด ทำให้ด้วยคำไม่มีความหนักแน่นเท่ากับ การ ใช้รูปแปร na^{21} เช่น การใช้ $ʔa^{21}$ ของแกมแก้ว ในการแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่า ผู้ฟังรู้ แล้วแน่ แต่ในขณะที่เดียวกันผู้พูดก็เกิดความลังเลใจในเนื้อหาที่กล่าว ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 25 แกมแก้ว : กินยาเป็นแคปซูล a^{21} ค่ะ. _ บางครั้งก็กิน [ยา (?)]
 26 หมอปีติ : [สือาโก.]
 27 แกมแก้ว : สีเขียวเหลือง $2a^{21}$ ค่ะ.
 28 หมอปีติ : อ้อ, กินแล้วดีมั๊ย?

(5. อยากรู้อาเจียน : 27)

2.12 รูปแปร a^{21}

รูปแปร a^{21} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงต่ำตก และมีการปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความไม่จริงจิงในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง และแสดงอารมณ์ ตลอดจนความรู้สึกของผู้พูด เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร na^{21} แต่จะแสดงถึงความหนักแน่นน้อยกว่าการใช้รูปแปร na^{21} เช่น การใช้ a^{21} ของหมอปีติ ในการแสดงสถานภาพ ข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้วแน่ และแสดงถึงการยืนยันในด้วยคำของคนด้วย ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 76 หมอปีติ : อือ.
 77 วรดา : [= หาย.] ก็เลย, ต้องมาโรงพยาบาล. หมอที่นี่เค้าก็แนะนำมา.
 78 หมอปีติ : [อือ.] เอ๊ะ, วันนั้นก็ให้ยา
 79 ความดัน ไปแล้ว a^{21} . _ เอ้, เหลือเท่านี้เหอ. วันนั้นให้ไปสามสิบเม็ด a^{21} .

(6. เวียนศีรษะ : 79)

2.13 รูปแปร a^{21}

รูปแปร a^{21} เป็นพยางค์เสียงสั้นที่มีทำนองเสียงต่ำตก และมีการเปิดเส้นเสียง ในการลงท้ายพยางค์ ผู้พูดใช้รูปแปรนี้เพื่อแสดงความไม่จริงจิงในการกระตุ้นความรู้ของผู้ฟัง เช่นเดียวกับการใช้รูปแปร na^{21} และไม่แสดงความหนักแน่น หรือความเฉียบขาดในการกล่าวด้วยแต่อย่างใด เช่น การใช้ a^{21} ของดาว ในการแสดงสถานภาพข้อมูลผู้พูดคาดว่าผู้ฟังรู้แล้วแน่ และผู้พูดก็มิได้มีความจริงจิง หรือความเฉียบขาดในการกล่าวด้วยแต่อย่างใด ดังในตัวอย่างต่อไปนี้

- 41 ดิเจมารุต : พุดจาโกหกพุดจา, เชื่อ [ไม่ได้. ((หัวเราะ))]
 42 ดาว : [ไม่ได้โกหก. หล่อ-หล่อ] แบบตีๆ a^{21} ค่ะ.
 43 ดิเจมารุต : อ้อเหอ. ((หัวเราะ)) เอ้า, โอเคไปหลังไมค์ na^{45} ครับ.
 44 ดาว : ค่ะ.

(3. อยากรู้อาเจียน : 42)

จากการวิเคราะห์ความหมายของรูปแปรจะเห็นได้ว่า การแสดงความหมายของรูปแปรต่าง ๆ ทั้ง 27 รูป มีความสอดคล้องกับลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะ และลักษณะทางเสียงดังกล่าวยังมีความสอดคล้องกับการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังด้วย

ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียงของรูปแปรกับการแสดงหน้าที่ในปริจเฉทของคัมภีร์ปริจเฉท “นะ”

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของรูปแปรกับลักษณะทางเสียงของคัมภีร์ปริจเฉท “นะ” จะเห็นได้ว่าลักษณะร่วมทางเสียงของแต่ละรูปแปร ก่อให้เกิดการแสดงความหมายได้ต่าง ๆ กัน และความหมายต่าง ๆ ของรูปแปรก็แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา (interpersonal relationship) ซึ่งการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา เป็น การแสดงหน้าที่ในระดับปริจเฉท กล่าวคือ เป็นหน้าที่หนึ่งขององค์ประกอบในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา (participation framework) (ดูรายละเอียดในบทที่ 2) ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าลักษณะร่วมทางเสียงของรูปแปรทั้ง 27 รูป ของคัมภีร์ปริจเฉท “นะ” จะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นหน้าที่ในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนาอย่างชัดเจนที่สุด ทั้งนี้จากการศึกษาข้อมูลการสนทนาพบว่า ลักษณะร่วมทางเสียงของรูปแปร จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาใน 3 ด้านใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ ความใกล้ชิดสนิทสนม ความอาวุโส และความสุภาพของผู้พูด ซึ่งการแสดงความสัมพันธ์ในแต่ละด้านนี้ จะมีความสัมพันธ์กับลักษณะร่วมทางเสียงแตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1. ความใกล้ชิดสนิทสนม

ความใกล้ชิดสนิทสนม เป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังว่าผู้พูดและผู้ฟังว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความใกล้ชิดสนิทสนม กันเคย ความเป็นกันเอง ตลอดจนความเป็นพวกพ้องเดียวกันมากน้อยเพียงใด จากการศึกษามูลการสนทนา พบว่า ลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะ จะแสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนมได้ดังนี้

ลักษณะทำนองสูงต่ำของเสียง พบว่า รูปแปรที่มีทำนองเสียงสูง ได้แก่เสียงสูงขึ้น (⁴⁵) และเสียงสูงตก (⁴¹) จะแสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนมในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่มีทำนองเสียงกลางระดับ และเสียงต่ำตก

ลักษณะความสั้นยาวของพยางค์ พบว่า รูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาวพิเศษ (::) จะแสดงถึงความใกล้ชิดสนิทสนมในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาว และเสียงสั้นตามลำดับ

ลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ พบว่า รูปแปรที่มีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ จะแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมมากกว่ารูปแปรที่มีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียงกับการแสดงความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่แสดงความใกล้ชิดสนิทสนมมากที่สุด จะมีลักษณะร่วมทางเสียง คือ เป็นรูปแปรที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น หรือสูงตก พยางค์มีเสียงยาวพิเศษ และมีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งจากข้อมูลการสนทนาพบว่า รูปแปรของดัชนีปริจเฉท “นะ” ที่แสดงความใกล้ชิดสนิทสนมมากที่สุด คือ รูปแปร na:⁴¹ และ na:⁴⁵

2. ความอาวุโส

ความอาวุโสในวิทยานิพนธ์นี้ หมายถึง ความอาวุโสในด้านอายุ หรือสถานภาพทางสังคมของผู้พูด ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงการวางตัวของผู้พูดว่า ในขณะที่สนทนานั้น ผู้พูดวางตัวของตนเองไว้เหนือกว่า ต่ำกว่า หรือ เสมอกับผู้ฟัง จากข้อมูลการสนทนาพบว่า ลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะ จะแสดงถึงความอาวุโสของผู้พูด ได้ดังนี้

ลักษณะทำนองสูงต่ำของเสียง พบว่า รูปแปรที่มีทำนองเสียงสูง ได้แก่ เสียงสูงขึ้น และเสียงสูงตก จะแสดงถึงความอาวุโสในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่มีทำนองเสียงกลางระดับ และเสียงต่ำตก

ลักษณะความสั้นยาวของพยางค์ พบว่ารูปแปรที่พยางค์มีเสียงสั้นจะแสดงถึงความอาวุโสในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาว และเสียงยาวพิเศษ ตามลำดับ

ลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ พบว่ารูปแปรที่มีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ จะแสดงถึงความอาวุโส มากกว่ารูปแปรที่มีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียง กับการแสดงความอาวุโสของผู้พูด จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่แสดงความอาวุโสมากที่สุด จะมีลักษณะร่วมทางเสียง คือ เป็นรูปแปรที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น หรือเสียงสูงตก พยางค์มีเสียงสั้น และมีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งจากข้อมูลการสนทนาพบว่า รูปแปรของดัชนีปริจเฉท “นะ” ที่แสดงถึงความอาวุโสของผู้พูดมากที่สุด ได้แก่ รูปแปร na?⁴¹ และ na?⁴⁵

3. ความสุภาพของผู้พูด

ความสุภาพ เป็นการแสดงถึงความสุภาพของผู้พูดในการกล่าวด้วยว่า ผู้พูดมีความสุภาพในการกล่าวด้วยกับผู้ฟังมากน้อยเพียงใด จากการศึกษาข้อมูลการสนทนาพบว่า ลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะ จะแสดงถึงความสุภาพได้ ดังนี้

ลักษณะทำนองสูงต่ำของเสียง พบว่า รูปแปรที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น หรือสูงตกจะแสดงถึงความสุภาพของผู้พูดในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่มีทำนองเสียงกลางระดับ หรือเสียงต่ำตก

ลักษณะความสั้นยาวของพยางค์ พบว่า รูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาวพิเศษ จะแสดงถึงความสุภาพของผู้พูดในระดับที่มากกว่ารูปแปรที่พยางค์มีเสียงยาว และเสียงสั้นตามลำดับ

ลักษณะการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ พบว่า รูปแปรที่มีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ จะแสดงถึงความสุภาพของผู้พูดมากกว่ารูปแปรที่มีการปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์

จากการศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างลักษณะทางเสียงกับการแสดงความสุภาพของผู้พูดในการกล่าวด้วยกับผู้ฟัง จะเห็นได้ว่า รูปแปรที่แสดงความสุภาพมากที่สุด จะมีลักษณะร่วมทางเสียง คือ เป็นรูปแปรที่มีทำนองเสียงสูงขึ้น หรือ สูงตก พยางค์มีเสียงยาวพิเศษ และมีการเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งจากข้อมูลการสนทนา พบว่า รูปแปรของดัชนีปริงเฉท “นะ” ที่แสดงความสุภาพของผู้พูดมากที่สุด คือ รูปแปร na:⁴¹ และ na:⁴⁶

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางเสียงกับการแสดงหน้าที่ในปริงเฉท อาจสรุปได้ว่า

1. ลักษณะร่วมทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะของรูปแปร แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นหน้าที่ในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา ใน 3 ด้าน คือ ความใกล้ชิดสนิทสนม ความอาวุโส และความสุภาพของผู้พูด

2. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนาทั้ง 3 ด้านนี้ เป็นความสัมพันธ์ที่มีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกัน เช่น การใช้รูปแปร na:⁴¹ นั้น หากผู้ฟังเป็นผู้ที่มีความอาวุโสมากกว่า ผู้พูด การใช้ na:⁴¹ ของผู้พูดจะแสดงถึงความไม่สุภาพของผู้พูดในการกล่าวด้วย แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นผู้ฟังอาจจะไม่ถือว่าเป็นการแสดงความไม่สุภาพของผู้พูด ถ้าผู้พูดและผู้ฟังมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างดี ดังเช่น การใช้ na:⁴¹ ของการบุงกับผู้ฟังซึ่งมีความอาวุโสมากกว่า เพื่อแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าคุณผู้ฟังรู้แล้ว ในตัวอย่างต่อไปนี้

700 การบูร : ((หัวเราะ)) คือยังไม่เรียราด.

701 สมชาย : ยัง ((หัวเราะ)) ไม่เรียราด.

702 การบูร : ยังทำเป็นเรื่องเป็นราวหน่อย, $\left[\begin{array}{l} \text{ห่อ_ห่อเป็นข้าว} \\ \text{คิม } na?^{41} \end{array} \right]$. ((ทุกคนหัวเราะ))

703 สมยศ : คิไม่ $\left[\begin{array}{l} \text{นั่งดงที่เบา.} \end{array} \right]$

(1. ดาราจอมเป็น : 702)

นอกจากนี้ในบางบริบทสนทนา ยังพบว่าหากผู้ฟังเป็นผู้ที่มีความอาวุโสเท่าเทียม หรือเสมอกับผู้พูด และมีความใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างดีแล้ว การใช้ $na?^{41}$ ของผู้พูด ก็จะมีได้แสดงถึงความไม่สุภาพของผู้พูด แต่จะเป็นการแสดงถึงความจริงจัง หรือการเน้นความที่กล่าว ดังเช่น การใช้ $na?^{41}$ ของปูก กับผู้ฟัง ซึ่งเป็นเพื่อนที่มีความสนิทสนมกันมาก เพื่อแสดงสถานภาพข้อมูลที่คาดว่าผู้ฟังรู้แล้ว ในตัวอย่างต่อไปนี้

119 ปูก : ไช่มะ. เจ้าอุตสาห์มางาน, เจ้าเป็นคนคิดตัวตั้งตัวตีเรื่องพวงหรีด $\left[\begin{array}{l} \text{ด้วย =} \\ \text{ไช.} \end{array} \right]$

120 หนึ่งใน :

121 ปูก : = ซ้ำ, ช่วงที่แม่ฉันเสีย $\left[\begin{array}{l} na?^{41} \end{array} \right]$

122 หนึ่งใน : $\left[\begin{array}{l} \text{แล้ว,} \end{array} \right]$ แล้ว, พonganแม่: เจ้าเราจะอ้างว่าเราไม่สบาย

(8. สามคนอลเวง : 121)

จากการวิเคราะห์ดังกล่าวข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่า รูปแปรทั้ง 27 รูปที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนานั้น จะมีความแตกต่างกันที่ลักษณะทางเสียง 3 ลักษณะที่ปรากฏร่วมกัน ได้แก่ ทำนองสูงต่ำทางเสียง ความสั้นยาวของพยางค์ และการปิดเปิดเส้นเสียงในการลงท้ายพยางค์ ซึ่งลักษณะทางเสียงทั้ง 3 ลักษณะนี้ เป็นลักษณะทางเสียงที่สามารถคาดการณ์ได้ โดยจะมีความสัมพันธ์กับการแสดงความหมาย และการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า รูปแปรทั้ง 27 รูปที่ปรากฏในข้อมูลการสนทนานั้น เป็นรูปแปรทางเสียงของดัชนีปริจเฉท “นะ” โดยที่ความแตกต่างของรูปแปรเหล่านี้ จะแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นการแสดงหน้าที่ในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ รูปแปรทางเสียงทั้ง 27 รูป จะแสดงหน้าที่รองในระนาบกรอบผู้ร่วมสนทนา โดยมีหน้าที่ในการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมสนทนา ซึ่งในวิทยานิพนธ์นี้ จะเรียกหน้าที่รองลักษณะนี้ว่า หน้าที่รองที่เป็นผลจากลักษณะทางเสียง